

Юрій СТЕЦИК,

кандидат історичних наук, доцент кафедри давньої історії України та спеціальних історичних дисциплін Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка (Україна, Дрогобич) stetsyk_u_o@ukr.net

ЧЕНЦІ-ПЕДАГОГИ ДРОГОБИЦЬКОЇ ВАСИЛІАНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ (1775 – 1780 рр.): БІОГРАФІЧНИЙ ОГЛЯД

Розкрито обставини фундації монастиря та основні напрями його діяльності. Зосереджено увагу на визначені педагогічних засад функціонування гімназії. Встановлено кадрове забезпечення викладання навчальних предметів. На підставі біограм професорів з'ясовано їх соціальне і територіальне походження, вікові та освітні характеристики, етапи духовної та інтелектуальної формації. Насвітлено основні віхи педагогічної праці ченців.

Ключові слова: біографія, професор, гімназія, педагог, студії.

Лит. 11.

Yuriy STETSYK,

*Ph. D in History, Associate Professor of Ukraine Ancient History and Special Historical Disciplines Department
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University
(Ukraine, Drohobych) stetsyk_u_o@ukr.net*

THE MONKS TEACHERS OF THE BASILIAN GYMNASIUM IN DROHOBYCH (1775 – 1780): BIOGRAPHICAL REVIEW

The article shows circumstances foundation of the monastery and the main directions of its activities. The emphasis is made on teaching certain rules for the gymnasium. Staffing of teaching subjects are established. Based on biohram professors found their social and territorial origin, age and educational characteristics, stages of spiritual and intellectual formation. Key milestones pedagogical work of monks are filmed. Biographical information about monks who passed spiritual and educational formation, contributed to educational work among secular youth are collected. In this article the early period of operation since high school education (1775) in recognition of its time one of the leading educational centers of the Basilian Order (1780) is shown. It is determined that the educational training of monks, professors traditionally been driven by studies in the novitiate, studios rhetoric, philosophy, and theology at the Pontifical seminaries. Through the implementation of teachers duties the monastery functioned as a spiritual, cultural and educational center.

Key words: biography, professor, gymnasium, teacher, studies.

Ref. 11.

Юрій СТЕЦИК,

кандидат исторических наук, доцент кафедры древней истории Украины и специальных исторических дисциплин Дрогобычского государственного педагогического университета имени Ивана Франка (Украина, Дрогобыч) stetsyk_u_o@ukr.net

МОНАХИ-ПЕДАГОГИ ДРОГОБИЦЬКОЇ ВАСИЛІАНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ (1775 – 1780 рр.): БІОГРАФІЧНИЙ ОБЗОР

Раскрыто обстоятельства фундацыи монастыря и основные направления его деятельности. Сосредоточено внимание на определении педагогических основ функционирования гимназии. Установлено кадровое обеспечение преподавания учебных предметов. На основании биограмм профессоров выяснено их социальное и территориальное происхождение, возрастные и образовательные характеристики, этапы духовной и интеллектуальной формации. Освещено основные вехи педагогического труда монахов.

Ключевые слова: биография, профессор, гимназия, педагог, студия.

Лит. 11.

Постановка проблеми. Сьогодні, коли спостерігається відродження, розбудована чернечих осередків в Україні та визначення основних напрямів діяльності, постає необхідність звернутися до досвіду минулих поколінь. Зокрема, сучасні монастирі повинні стати не тільки духовними центрами, але й культурно-освітніми осередками для вишкolu світської молоді. Тому пропонуємо звернутися до надбань василіанського шкільництва ранньомодерної України.

Аналіз досліджень. До сьогодні, як в церковній так і краєзнавчій історіографіях, залишається практично не вивченим питання про внесок василіанського чернецтва у розбудову освітніх навчальних закладів міста Дрогобича. Так, наприклад, якщо історія Головної нормальної школи у Дрогобичі, була об'єктом спеціального вивчення дослідників, оскільки саме тут навчався Іван Франко, то інший, значно раніший навчальний заклад (василіанська гімназія) і досі залишається поза увагою науковців [2]. Такий стан досліджень зумовлений передусім тим, що до нашого часу не збереглася шкільна документація, оскільки дерев'яний монастир та школа при ньому згоріли у 1825 р [5, 152]. І тільки віднайдення відомостей про цей навчальний заклад у джерелах іншого типу, дозволить поступово заповнити лакуни в його історії [3; 4]. Пропонуємо розпочати вивчення цього освітнього осередку не з інституційного підходу, а з особистісного (дослідження по персоналіях). То ж намагатимемося реконструювати біограми ченців-педагогів, які своєю відданою працею спричинилися до заснування та розбудови гімназії. З функціонуванням гімназії пов'язана викладацька праця отців-василіан, які здобувши відповідну духовну освіту провадили не тільки душпастирську та місійну діяльність, але й активну освітню працю.

Мета дослідження – реконструювати підставові біографічні відомості про ченців, які пройшовши духовну та освітню формації, спричинилися до педагогічної праці серед світської молоді. У статті розглянуто ранній період функціонування гімназії із часу утворення (1775 р.) до часу визнання її одним із провідних освітніх осередків Василіанського Чину (1780 р.).

Виклад основного матеріалу. В австрійський період, значну увагу як збоку міського магістрату Дрогобича, так і місцевої громади звернуто на заснування різноступеневих навчальних закладів. Першими, хто прилучився до цієї справи були отці-василіани, які організували першу міську гімназію (1775 – 1784) та початкову школу при монастирі св. ап. Петра і Павла. Міщани підтримували гімназію коштами, маючи прибутки від вариння солі та прагнучи стати меценатами науки. При школі було створено бібліотеку, яка згоріла 1825 р. [5, 152].

Програма навчання була перейнята василіанами від єзуїтів, як і вся їхня організаційна структура. В процесі навчання використовувались, зокрема, методи, які набули поширення в тогочасних освітніх установах: заучування напам'ять та виховання за допомогою різки або канчука. Однак, незважаючи на це, можна навести ряд фактів, які засвідчують про те, що насправді дрогобицька василіанська гімназія відзначалася ви-

соким рівнем навчання. Так, у 1780 р. Тороканська генеральна василіанська капітула надала її вчителям найвищу похвалу, а отцеві настоятелю Гліцерію Дубицькому – титул ректора. Також гімназія практикувала проведення громадських наукових виступів своїх випускників. Зокрема, у 1782 р. Михайло Чайковський виголосив тези із філософії, фізики та астрономії: «Про існування тіл взагалі, про властивості складових тіл та стосунки частин до цілого; про коперниківську систему» [5, 153].

Система навчання у Дрогобицькій гімназії була організована на зразок вже діючої із 1754 р. Бучацької василіанської гімназії. В гімназії було кілька відділів: інфіма, граматики, синтаксис, риторика і поетика. Через не збереженість шкільної документації не можливо прослідкувати чисельність учнів. В гімназії, окрім глибокого і всебічного вивчення граматики, ченці-педагоги викладали також релігію, історію, географію, риторику, гімнастику, фізику, класичну літературу античних письменників. Учні навчали писати елегії, трагедії, комедії. Навчання тривало вісім років. Вік учнів міг коливатися від 8 до 26 років. Приймав на навчання до гімназії отець-ректор, який водночас був ігуменом монастиря [7, 82].

Однак, якщо порівняти Дрогобицьку гімназію із Бучацькою, то остання користувалася значними перевагами: мала значно міцнішу матеріальну базу для освітньої діяльності, завдяки щедрій меценатській допомозі Миколи Потоцького, а також у Бучачі, окрім гімназії, при монастирі функціонували інші освітні заклади (конвікт, вищі філософські курси). Василіанська гімназія у Бучачі, яка також була ліквідована у 1784 р., однак зуміла відновити свою діяльність заново у 1803 р., функціонуючи паралельно із головною нормальною школою. Наведені факти переконливо доводять, що Бучацький освітній осередок був значно потужнішим на відміну від Дрогобицького.

У 1784 р. Йосиф II здійснив реформу освіти, вдавшись до скорочення гімназій у Галичині. Було закрито, зокрема, одну із них в місті Дрогобичі. Дворазове прохання перемишльського владики Максиміліана Рилла та гміни Дрогобича не змогли скасувати прийняте рішення. Проте, 30 січня 1784 р. в монастирях міст Дрогобича, Бучача та с.Лаврова проголошувалося утворення головних нормальних шкіл на основі ліквідованих василіанських освітніх установ [5, 154].

З функціонуванням гімназії пов'язана викладацька праця отців-василіан, які здобувши відповідну духовну освіту провадили активну освітню працю. Зокрема, впродовж 1775 – 1780 рр., в різні проміжки часу, вчителями працювали отці: Гліцерій Дубицький (префект, а із 1780 р. – ректор, професор латинської граматики, філософії та математики), Йосафат Ганчаковський (професор граматики 1775/76 н. р.), Інокентій Патинський (професор інфіми 1775/76 н. р.), Йосафат Потелицький (професор інфіми 1776/78 н. р., граматики 1778/79 н. р., синтаксису 1779/80 н. р.), Доротей Шташевський (професор риторики 1777/78 н. р.), Юліан Здюшинський (професор граматики 1777/78 н. р., синтаксису 1778/79 н. р.) [8, 482]. Кількість професорів гімназії не була сталою через практику регулярного переміщення монахів до інших монастирів провінції. В середньому їх чисельність коливалася від 3 до 4 ченців-педагогів.

Про цих ченців-педагогів нам вдалося зібрати підставові біографічні відомості. Тож розглянемо узагальнені просопографічні характеристики професорів Дрогобицької гімназії за окремо взяті роки.

Щодо територіального походження, то насельники обителі були рекрутовані до чернецтва в більшості із місцевої людності (4 особи із Перемишльської землі Руського воеводства та тільки по одному представнику із Брацлавського та Подільського воеводств). Рівномірна чисельність кандидатів була представлена як із сільської, так із міської міс-

цевостей (по 3 особи). Також рівномірна кількість кандидатів вступила до чернецтва та проходили новіціат у Добромилі та Почаєві (по 3 особи). Тільки один кандидат у ченці, хоча й народилися на теренах Перемишльської землі, однак новіціат проходили не у найближчому домі новіціату в Добромилі, а у Почаєві, що відзначався чисельною перевагою новиків та вагомим матеріальним забезпеченням. Щодо соціального походження то переважали вихідці із міщан (3 особи) у порівнянні із представниками із шляхти (2 особи) та селян (1 особа).

Загальний вік професорів, станом на 1780 р., коливався від 30 до 48 років. Основний пласт педагогічних кадрів (4 особи) становило молоде покоління ченців (30 – 38 років), сповнене енергії та завзяття до освітньої праці. Середньовікова група професорів (42 – 48 років) була представлена тільки двома особами, а викладачі старшого покоління відсутні. Очевидно, це було зумовлено тим, що гімназій тільки розпочинав свою освітню діяльність.

Найчастіше кандидати у ченці вступали до монастиря в юнацькому віці 21 – 31 рік, що дозволяло їм належно підготуватися до аскетичного укладу життя та набути духовного досвіду. Адже вагому частину свого життя (6 – 18 років) вони проводили у Василіанському Чині.

Більшість педагогів (4 із 6 осіб) перед вступом до чернецтва, ще у світському житті, здобули освіту у громадських школах із логіки, риторики, поетики, синтаксису, моральної теології. Здобута освіта у світському житті захищувалася під час проходження чернечих студій, зокрема з риторики та філософії.

Духовна формація ченця-професора передбачала проходження освітніх студій. Першою духовною школою у становленні кандидата у послушники була школа новіціату, яка у розглядуваний період становила один рік. Таких шкіл новіціату на теренах Святопокровської провінції ЧСВВ, до якої належав Дрогобицький монастир, було два будинки для вишколу новиків (Добромилі, Почаїв). Якщо порівняти ці дві школи новіціату, то у кількісному співвідношенні вони були представлені рівномірно (по 3 особи в кожному новіціаті).

Після завершення новіціату монахи складали чернечі обіти та продовжували освітні студії із риторики (Гоща, 2 роки), філософії (Замостя, Загайці, Лаврів, 2 роки), теології (Лаврів, Добромилі, Львів (Св. Юра), Кам'янець-Подільськ від 2 до 4 років) і по здобутті духовної освіти отримували піддияконівські, дияконівські та ієрейські свячення. Поодинокі із ченців, які виявляли інтелектуальні здібності, по завершенні внутрішніх студій, відправлялися до папської Віленської семінарії.

По завершенні чернечих студій та здобутті теологічної освіти нововисвячені ієромонахи не одразу призначалися професорами із певної галузі знань. До отримання цього освітнього титулу монахи працювали помічниками вчителів (корепетиторами), катехитами, магістрами новиків та викладачами. Титул професора надавався високоосвіченому монаху на певний період його педагогічної праці, по завершенні якої чернець міг виконувати інші обов'язки, не обов'язково освітні, а ті, які визнавалися необхідними в новому монастирі до якого він скеровувався за рішенням Провінційної Управи.

Відповідного до свого покликання, освіти та здібностей на ченців-педагогів, окрім освітніх (вчитель, магістр, професор, катехит, ректор, віце-ректор, префект школи) покладалася й інші монастирські обов'язки: адміністративні (секретар, консультор, архимандрит, ігумен, вікарій, прокуратор (соцій), резидент (настоятель)), господарські (економ, префект будівництва), церковні (сповідник, проповідник, місіонер). Серед ченців-педагогів, в залежності від напряму діяльності, можна виокремити професорів інфіми,

граматики, синтаксису, поезики та риторики. Через обмежену чисельність педагогічних кадрів професори часто викладали по кілька предметів, що свідчить про інтелектуальні здібності та світогляд чернецтва [3; 4].

Висновки. Соціальна база рекрутації до ченців-педагогів охоплювала в основному представників міщанства, шляхти та селянства. Освітній вишкіл ченців-професорів був традиційно обумовлений навчанням у новіціаті, студіями з риторики, філософії, теології та у папських семінаріях. Завдяки виконанню викладачами покладених на них обов'язків Дрогобицький монастир діяв як духовний, так і культурно-освітній осередок, незважаючи на досить мінливі суспільно-політичні обставини розвитку ранньомодерного суспільства, задовольняючи освітні потреби населення Перемишльської землі Руського воєводства Речі Посполитої.

Додаток

**Біограми професорів, які викладали у Дрогобицькій
василіанській гімназії впродовж 1775 – 1780 років
Ганчаковський Йосафат**

Світське ім'я – Іван. Син Андрія та Марії. Народився 30.03.1732 р. у с. Пікуличі. Вступив 07.09.1772 р. до чернецтва у Добромилі. 14.09.1773 р. склав чернечі обіти професа у Добромилі та відправлений до Лаврова на теологічні студії. По їх завершенні переїхав до Дрогобича для виконання обов'язків проповідника та професора граматики [4, 651]. Впродовж 1775 – 1776 рр. був професором граматики (із латинської мови) [10]. Через рік скерований до Віцина, де призначений проповідником, а за один рік та шість місяців відправлений до Крехова, де виконував ті ж самі обов'язки [4, 651]. За шість місяців 1778 р. скерований до Гошева, де призначений катехитом та сповідником [11]. Помер 15.09.1811 р. [1]. Місце смерті не встановлено.

Дубицький Гліцерій

Світське ім'я – Григорій. Син Сильвестра та Анни із роду Мікташевських. Народився в квітні 1738 р. у м. Вінниця Брацлавського воєводства. Вивчав риторика – 4 роки. Вступив до Любарського монастиря 20 травня 1762 року. Звідтіля відправлений до Почаєва для проходження новіціату. Через рік 01.07.1763 р., після складення чернечих обітів, відісланий до Гощі для здобуття освіти. Після року навчання направлений на філософські студії до Лаврівського монастиря, де 19.10.1764 р. став піддияконом, а незабаром посвячений у дякони. Після завершення курсів із філософії скерований до Добромилі для студіювання спекулятивної теології, де був висвячений у пресвітери 17.10.1766 р. перемишльським владикою Атанасієм Шептицьким. По завершенні чотирьохрічного курсу з теології направлений до монастиря в Замості, де виконував обов'язки місіонера та проповідника дому. Зокрема впродовж 1773 – 1774 рр. був першим місіонером монастиря у Замості. Після 5 років цієї праці переїхав до Дрогобича для виконання обов'язків у Дрогобицькому монастирі, який утворено в результаті об'єднання трьох довколишніх монастирів: Летнянського, Лішнянського та Дерезицького. Спорудив нову церкву разом із школою в якій викладав латинську мову, філософію разом із математикою. Впродовж 1775 – 1800 рр. виконував обов'язки ігумену та місіонера Дрогобицького монастиря. Із утворенням василіанської гімназії (1775 р.) був спочатку префектом цього навчального закладу, а після того як у 1780 р. рішенням Торканської генеральної капітули школу піднесено до рівня головної, то отримав титул ректора гімназії. Із утворенням Галицької провінції Чину Святого Василя Великого (1780 р) обраний секретарем, а на Лаврівській капітулі (15.08.1784 р.) кон-

сультором (радником) провінції щодо питань управління василіанськими монастирями на території Перемишльської греко-католицької єпархії до якої належав Дрогобицький монастир. Із 1800 по 1811 р. був ігуменом Крехівського монастиря. Помер 07.10.1813 р. Місце смерті не встановлено [6, 84 – 85].

Здюшинський Юліан

Світське ім'я – Іван. Син Василя та Єви. Народився у 1743 р. на теренах Перемишльської землі. Вступив до чернецтва 27.08.1774 р. у Добромилі по завершенні двохрічного вивчення моральної теології. Після року випробовувань у новиціаті в 1775 р. склав чернечі обіти професа та відправлений до Замостя на філософські студії. Звідтіля переїхав на теологічні студії до Львова, де під час навчання отримав ієрейські священня. По завершенні навчання призначений на 1777 – 1779 рр. професором граматики та синтаксису Дрогобицької василіанської гімназії. У 1779 р. скерований до Львова для виконання обов'язків прокуратора судових справ Галицької провінції, проживаючи при Львівському монастирі Св. Юрія. За три роки переселився до Львівського монастиря Св. Івана, продовжуючи виконувати обов'язки прокуратора. Через рік та шість місяців призначений помічником ігумена (вікарієм) Львівського монастиря Св. Онуфрія, проживаючи в цій обителі впродовж 1782 – 1817 рр. Згодом призначений ігуменом цієї обителі. Деякий час був Жовківським архимандритом. Помер 10.09.1817 р. [4, 717].

Патинський Інокентій

Світське ім'я – Яків. Син Івана та Анни. Народився 21.03.1742 р. у Подільському воеводстві. Закінчив клас синтаксису у Кам'янецькій школі отців-єзуїтів. Вступив до чернецтва у Почаєві 25.07.1763. Після року випробовувань у новиціаті 25.07.1764 р. склав чернечі обіти професа. За урядування о. Анастасія Пйотровського, секретаря Святопокровської провінції, скерований на студії з риторики до Гощі, де навчався два роки. У серпні 1766 р. відправлений до Лаврова на філософські студії. Після вивчення філософського курсу переїхав до Кам'янця на теологічні студії. Через вісім місяців навчання відправлений до Улашківців, виконуючи обов'язки проповідника. Отримав піддияконівські, дияконівські (08.05.1768 р.) та ієрейські (18.05.1768 р.) священня із рук львівського владика Лева Шептицького. За шість місяців переїхав до Збаража для продовження студій із моральної теології. По семи місяцях, коли завершив навчання, відправлений до Верхрати для виконання обов'язків проповідника. У 1773 р. перебував у Замості [4, 568], звідтіля у 1774 р. скерований до Жовкви, де був проповідником по неділях [9]. Через рік поїхав до Білини, а звідтіля до Дрогобича для виконання обов'язків проповідника та місіонера [4, 568], а також впродовж 1775 – 1776 р. був професором латинської мови в інфімі Дрогобицької василіанської гімназії [10]. 1778 – 1779 рр. – проповідник по неділях у монастирі в Піддубцях [11]. Час та місце смерті не встановлені.

Потелицький Йосафат

Світське ім'я – Іван. Грецького віровизнання. Син Симеона та Марії. Народився у 1748 р. на теренах Перемишльської землі. Вступив до чернецтва 19.07.1770 р. у Почаєві, де впродовж одного року проходив школу новиціату. 19.07.1771 р. склав чернечі обіти професа та відправлений до монастиря у Загайцях для проходження філософських студій [4, 650]. Після двох років навчання (1773 р.) переїхав до Львівського монастиря Св. Юрія на теологічні студії [9; 10]. На третьому році навчання (1776 р.) отримав ієрейські священня та скерований до Віциньського монастиря, будучи проповідником. Однак, незабаром 18.08.1776 р. відправлений до Дрогобича, де виконував обов'язки проповідника та професора граматики і синтаксису в місцевій інфімі [4, 650]. У січні 1779 р. переїхав до Теребовлянського монастиря, будучи проповідником та сповідником [11].

У квітні 1779 р. скерований до Кошовиць для виконання цих же обов'язків. У жовтні 1780 поїхав до Жовківського монастиря, будучи проповідником. 22.08.1781 р. виїхав із Жовкви до Віцина, де також призначений проповідником [4, 650]. Час та місце смерті не встановлені.

Сташевський Доротеї (245)

Світське ім'я – Дмитро. Син Анни та Михайла. Народився 26.08.1750 р. у м. Радимно Перемишльської землі. Вступив до чернецтва 25.08.1771 р. у Добромилі, де після проходження школи новіціату 25.08.1772 р. склав чернечі обіти професа. Відправлений до монастиря у Замості на філософські студії, де 14.02.1773 р. отримав дияконівські свячення із рук Холмського владики Максиміліана Рилла. Продовжив вивчення філософії та теології у Віленській семінарії. По завершенні навчання отримав ієрейські свячення. 1777/1778 рр. навчальному році призначений професором риторики у Дроговицькій василянській гімназії [3, 245]. У наступному навчальному році (1778/1779 рр.) виконував обов'язки професора риторики та поезики в Острозькому василянському колегіумі [11]. Помер у 1786 р. [8, 472].

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРА

1. Вибір з «Пом'яника» Чину Св. Василя Великого січень – грудень / [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://www.bazylianie.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=226:2010-03-23-21-47-02&catid=16:historiazakonu&Itemid=3
2. Горак Р. Иван Франко. Книга друга. Цілком нормальна школа / Р. Горак, Я. Гнатів. – Львів, 2001. – 204 с.
3. Львівська національна наукова бібліотека імені В. Стефаника. Відділ рукописів (далі ЛННБ ВР). – Ф. 3. – Спр. МВ-614 «Catalogus Alphabeticus Patrum et Fratrum Ordinis Sancti Basilii Magni in Provincia Polona Tituli Protectionis Beatissimae Virginis Mariae... conscriptus secretarum ARP Anastasium Piotrowski... T. I. (01.07.1766, Ovrucliae)». – С.245.
4. ЛННБ ВР. – Ф.3. – Спр. МВ-435 «Catalogus Alphabeticus Patrum et Fratrum Ordinis Sancti Basilii Magni in Provincia Polona Tituli Protectionis Beatissimae Virginis Mariae... conscriptus secretarum ARP Anastasium Piotrowski... T. 2. (01.07.1766, Ovrucliae)». – С. 568, 650, 651, 717.
5. Стецик Ю. Василянське монастирі Перемишльської єпархії (кінець XVII – XVIII ст.) : монографія. Перевидання 2014 року / Ю. Стецик. – Жовква : Місіонер, 2015. – 388 с.
6. Стецик Ю. Василянське чернецтво Перемишльської єпархії (друга половина XVIII ст.) : словник біограм / Ю. Стецик. – Жовква : Місіонер, 2015. – 312 с.
7. Стоцький Я. Монастир Отців Василян Чесного Хреста Господнього в Бучачі (1712 – 1996 рр.) / Я. Стоцький. – Львів : Місіонер, 1997. – 160 с.
8. Lorens B. Bazylianie prowincji koronnej w latach 1743 – 1780 / B. Lorens. – Rzeszów : Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, 2014. – 560 s.
9. Catalogus Professorum Ordinis S. B. Magni provinciae Protectionis Beatissimae Virginis Mariae juxta Ordinem Alphabetici in Monasteriorum ex Anno 1773 in Annum 1774. – Typis S.R.M. Monaste : Poczajovien : O.S.B.M. Anno Domini, 1773.
10. Catalogus Professorum Ordinis S. B. Magni provinciae Protectionis Beatissimae Virginis Mariae juxta Ordinem Alphabetici in Monasteriorum ex Anno 1775 in Annum 1776. – Typis S.R.M. Monaste : Poczajovien : O.S.B.M. Anno Domini, 1775.
11. Catalogus Professorum Ordinis S. B. Magni provinciae Protectionis Beatissimae Virginis Mariae juxta Ordinem Alphabetici in Monasteriorum ex Anno 1778 in Annum 1779. – Typis S.R.M. Monaste : Poczajovien : O.S.B.M. Anno Domini, 1778.

REFERENCES

1. Vybír z «Pomianyka» Chynu Sv. Vasyliia Velykoho sichen – hruđen / [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu http://www.bazylianie.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=226:2010-03-23-21-47-02&catid=16:historiazakonu&Itemid=3
2. Horak R. Ivan Franko. Knyha druha. Tsilkom normalna shkola / R. Horak, Ya. Hnativ. – Lviv,

2001. – 204 s.

3. Lvivska natsionalna naukova biblioteka imeni V. Stefanyka. Viddil rukopysiv (dali LNNB VR). – F. 3. – Spr. MV-614 «Cathalogus Alphabeticus Patrum et Fratrum Ordinis Sancti Basilii Magni in Provincia Polona Tituli Protectionis Beatissimae Virginis Mariae... conscriptus secretarum ARP Anastasium Piotrowski... T. I. (01.07.1766, Ovrucia)». – S. 245.

4. LNNB VR. – F.3. – Spr. MV-435 «Cathalogus Alphabeticus Patrum et Fratrum Ordinis Sancti Basilii Magni in Provincia Polona Tituli Protectionis Beatissimae Virginis Mariae... conscriptus secretarum ARP Anastasium Piotrowski... T. 2. (01.07.1766, Ovrucia)». – S. 568, 650, 651, 717.

5. Stetsyk Yu. Vasylianski monastyri Peremyslshkoi yeparkhii (kinets XVII – XVIII st.) : monohrafiia. Perevydannia 2014 roku / Yu. Stetsyk. – Zhovkva : Misioner, 2015. – 388 s.

6. Stetsyk Yu. Vasylianske chernetstvo Peremyslshkoi yeparkhii (druha polovyna XVIII st.) : slovnyk biohram / Yu. Stetsyk. – Zhovkva : Misioner, 2015. – 312 s.

7. Stotskyi Ya. Monastyr Otsiv Vasyliian Chesnoho Khresta Hospodnoho v Buchachi (1712 – 1996 rr.) / Ya. Stotskyi. – Lviv : Misioner, 1997. – 160 s.

8. Lorens B. Bazylianie prowincji koronnej w latach 1743 – 1780 / B. Lorens. – Rzeszów : Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, 2014. – 560 s.

9. Cathalogus Professorum Ordinis S. B. Magni provinciae Protectionis Beatissimae Virginis Mariae juxta Ordinem Alphabetici in Monasteriorum ex Anno 1773 in Annum 1774. – Typis S.R.M. Monaste : Poczajovien : O.S.B.M. Anno Domini, 1773.

10. Cathalogus Professorum Ordinis S. B. Magni provinciae Protectionis Beatissimae Virginis Mariae juxta Ordinem Alphabetici in Monasteriorum ex Anno 1775 in Annum 1776. – Typis S.R.M. Monaste : Poczajovien : O.S.B.M. Anno Domini, 1775.

11. Cathalogus Professorum Ordinis S. B. Magni provinciae Protectionis Beatissimae Virginis Mariae juxta Ordinem Alphabetici in Monasteriorum ex Anno 1778 in Annum 1779. – Typis S.R.M. Monaste : Poczajovien : O.S.B.M. Anno Domini, 1778.

Статтю подано до редакції 27.02.2016 р.